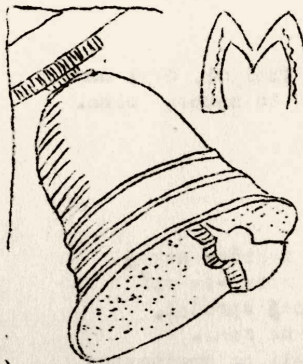

Gruven fac!

CENA 154

MINNESOTSKI ZVON

Št. 8 Gilbert - Minnesota sa avgust 1952 Leto II.

MARIJINO

* VNEBOVZETJE *

Marija, v nebesa vzeta,
prosi Boga za nas,
le prosi, le prosi Marija za nas!

Tako je odmevalo po naših lepih božjih potih, kakor so se zgrinjale množice romarjev. Hiteli so na Brezje, drugi na Zalostno - Planinsko, Sveto goro, v Log pri Vipavi, na Štajersko, Sladko goro. Nobena pot tem našim Slovencem ni bila preteška, saj so jo nekateri prehodili peš. Ta se je zaobljubil k Mariji, ker je ozdravil, ali ker ga je Mati božja obvarovala nesreče. K Višarski Mariji so romale nepregledne množice in z rožnim vencem v roki zatrjevale nebeški gospe svojo vdanost.

Tudi mi se spominjamo velike odlike, ki jo je dal svoji materi Jezus, ki jo je z dušo in telesom vzel v nebesa, kakor molimo na ta veliki praznik: Vzeta je Marija v nebesa; radujejo se angeli in hvallijo ter slavijo Gospoda, Aleluja.

Na ta lepi praznik se bomo priporočili tudi mi, da bi nam sveta Mati pripravila po smrti dom poleg Sebe in njenega Sina.

Franc Gorše

Moji ameriški vtisi...

Ko sem prejel ljubezljivo povabilo, naj napišem nekaj svojih vtisov, ki jih je Amerika naredila na mene - za vaš mladinski list "Minnesotski Zvon," sem se precej vprašal, kako naj to napišem, ko za mladino še pisati ne znam. Mnogo lažje bi napisal razpravo o umetnosti ali pa umetnostno oceno, kakor pa preprosti spis za miljeno mladino. Prav rad jo imam, zakaj pa ne? Poizkusil sem, morda bo na šlo.

Ko sem se 8. februarja letos že red zoro zbudil na ladji, ki me je pripeljala po razburkanih valovih velikega Atlanskega morja, sem pred seboj, kakor v sanjah zagledal veličastno sliko. Bili so orjaški, z meglo zastrti neobtičniki NewYorka, ki so gledali iz nje, kakor da jih je sram svoje lepote. Bila je ena izmed najveličastnejših slik kar sem jih videl na ameriških tleh.

Ko sem hodil pozneje po New Yorku podnevi in ponoči, sem dobil po vsem drugačne vtise. Silni tok vrveža valem mestnega življenja, ki človeka kar gluši, je s preprostimi besedami težko popisati. Pri svojem opazovanju so se mi vtisile tri glavne stvari: avtomobilski promet, reklama vseh vrst in nazadnje sem spoznal človeka, ki je velik suženj pod tiranom svojega časa.

To je splošna slika, ki se ponavlja tudi po manjših mestih širne Amerike. Odsev zunanje slike je podoben tistim ki jih pogosto vidimo naslikane na razglednicah.

Mesta in pokrajine nam dajejo drugačne vtise, če jih gledamo s široko odprtimi očmi pri polnem sončnem siju. Vse stvari v narodi dobijo trde obrise in delajo vtis brezračnega prostora, kjer ni moči dihati. Kadar je pa oblačno ali zamegljeno, tedaj ta trdota v obrisih izgine, vsa narava nasičena z zrakom, polno zadiha. To daje vtis duševnega razpoloženja neslutene lepote in govori bliže človeku.

To razpoloženje v naravi najbolj doživimo v jutranji zori, ko se vsa narava prebuja k novemu življenju, in ob večerih, ko že lega mrak.

Ko si že enkrat videl nekaj ameriških mest, kakor New York, Chicago, Cleveland, pa morda še nekaj manjših na primer Duluth, Hibbing, Chisholm,

in spoznal njih prebivalce, si še s tem dobil površno sliko Amerike. Čim bolj kakor mestain ameriške krajine je zanimivo opazovati ljudi same. Njih nošo kričavih barv. Čim bolj so žive, tem rajši jih imajo.

V tem se kaže njihova narava, ki je zelo različna od narave Evropejca. Pray tako tudi način govorice, obnašanja in vzgoje mladine. Zanimivo je tudi kako ljudje v Ameriki vsi enako živijo in delajo, pa tudi umirajo.

POGLED. Zaradi tega pa tudi medsebojnih razlik posameznih držav ne opaziš na prvi razlagam. Amerikanec gleda in dela vse bolj z razumom, Evropejec pa bolj s čustvom in s srcem. Postavim za primer: prvi hodi skozi življenje ob polnem siju sonca, drugi pa ob jutranji zori in ob večernem mraku, oba pa gresta proti svojemu končnemu cilju.

Delo v Ameriki: Kar naprej bi se moral človek čuditi, s kakšno spretnostjo in urnostjo opravljajo Amerikanci svoje delo, pa najsi bo v tovarni, delavnici ali pa doma kjer žive.

Amerika si s kupičenjem bogastva prizadeva, da si pridobi vse možne dobrine tega sveta, s katerimi pa sovražnikom ne more do živega. Kadar bo pa v njej zavladala duša in srce bo ona premagala svet.

Še in še bi lahko napisal o tem in onem, kaj vse sem videl in doživel in kako gledam na ameriko in njene prebivalce. Pa ta presneti čas, večni priganjalci mi šepče na uho: "bodi zdaj dovolj, pa še drugič morda kaj!"

Milena Dolenc

Srečanje v LEMONTU

Kakor lans o leto, tako smo se tudi letos namenili, da gremo v Lemont. Mnogo pripravljanja je bilo. Pisali smo pisma svojim prijateljem in jih vabili k naši Mariji Pomagaj. Skoro vsak dan je bilo treba nesti pismo na pošto. Pa tudi mi smo jih dobivali.

V mislih sem že preštela vse znanke, ki jih bom srečala v Lemontu. To se bodo čutili, ko bodo videli, kako sem zrasla, sem si mislila.

Težko sem čakala odhoda, pa je le prišel tisti srečni dan. Nig šole, nobene skrbi, joj, kako sem se veselila!

V petek zjutraj že ob 2 uri, dne 4. julija smo se odpeljali z našim avtomobilom. Ta dan je ameriški državni praznik in da boste vedeli tudi tisti, ki doživite list v Evropo in Argentino, vam bom povedala, kakšen praznik je "Fourth of July" To je dan neodvisnosti. Ta dan vse potuje, časopisi in radio svariyo pred prehitro in neprevidno vožnjo. Toliko nesreč se zhođi na tak dan. Moj brat je vozil prav dobro. Na poti pa smo le videli eno nesrečo. Nekoliko smo se prestrašili, a smo se kar hitro pomirili.

V petek zvečer smo prišli v Lemont. Vsakdo je gledal, kdo se je pripeljal. Takoj sem srečala prijateljico Nežko Kraljič, ki živi v North Dakoti. To vam je živahna in prijazna deklica, ki se rada smeje. Več časa sva bili skupaj. Tudi v cerkev sva hodili skupaj in k Blejskemu jezercu nisva pozabili iti. Zdi se mi, da je letos že kar večje.

V Lemont sta prišla tudi gospod in gospa Kregar s svojo hčerkico, s katero sva se prav dobro razumeli. V nedeljo 6. julija je imala ravno svoj drugi rojstni dan. Jaz imam zelo rada majhne otroke, tudi na Gilbertu hodim že drugo leto varovat prav prijazno deklico. Kregarjevi hčerkici sem kupila rožni venček, ki ga je bila zelo vesela. Oblečena je bila v narodno nošo in prav srčkana je bila.

Tudi z maminim bratrancem, njegovim sinom in s sestrično smo prišli skupaj. Oni žive v Chicagi in moji starši so bili prav veseli, ko so jih videli in se z njimi pogovarjali. Tudi slikali smo se z njimi, v soboto popoldne pa smo se peljali z njimi v Chicago, kjer smo si ogledali njihov dom. Pelgali smo se ob jezeru Michigan. Videli smo skladišča rude, kjer je stalo več tovornih ladij. Ko smo prišli dalje v mesto, sem videla mnogo črncev. Vozili smo se mimo parka, kjer je bilo mnogo črncev. Po tleh je bilo vse polno papirja in vse bolj zanemarjeno. Tudi hiše so bile precej v slabem stanju in zamazane. Ne vem, zakaj?

V nedeljo popoldne pa sem bila zelo presenečena, ko sem zagledala naše ameriško učiteljico, ki me je učila v 6. razr. na Gilbertu. Z materjo in s sestro je prišla k bratu v Chicago na počitnice in je ob tej priliki obiskala Lemont.

Prijetno je, kadar se človek po več letih sreča z onimi, ki jih je imel rad. Kako vesela sem stekla k tej ali oni prijateljici in druga drugo sva ogledovali ali sva se kaj spremenili.

Tudi naša slovenska učiteljica me je seznanila z nekaterimi dopisovalci Minnesotskega Zvona, kakor s Svetliževo Bredo, njeno mano, očkom, Goričanom in pokazala mi je umetnika, akademskega kiparja, Fr. Goršeta.

Upam, da bom šla drugo leto še lahko v Lemont in da bo prišlo tja več otrok, ker letos ni bilo mnogo tistih, ki sem jih pričakovala.

FRANCE PREŠEREN

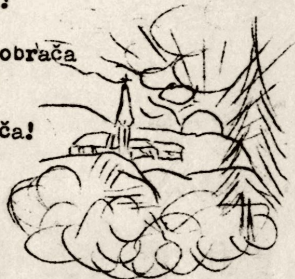
Vrba

O, Vrba, srečna, draga vas domača,
kjer hiša mojega stoji očeta;
da b'uka žeja me iz tvoj'ga sveta
speljala ne bila, golj'fiva kača!

Ne vedel bi, kako se v strup preobrača
vse, kar srce si sladkega obeta;
mi ne bila bi vera v sebe vzeta,
ne bil viharjev notranjih b'igrača!

Zvesto srce in delavno ročico
za doto, ki je nima milijonarka,
bi bil dobil z izvoljeno devico;

Mi mirno plavala bi moja barka;
pred ognjem dom, pred točo mi pšenico
bi bližnji sosed varoval -svet' Marka.

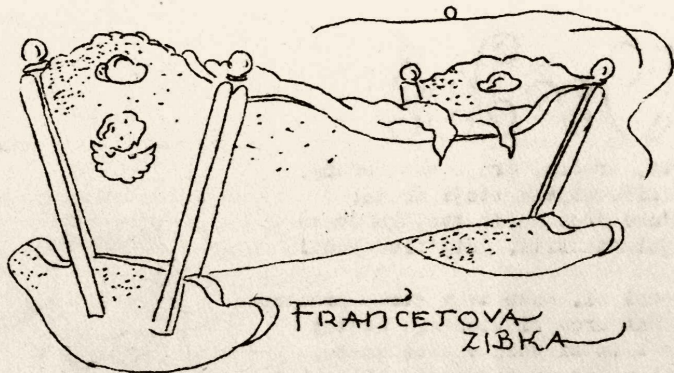
V julijski številki Minnesotskega Zvona je objavljen, življenjepis našega največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna.

Današnja številka prinaša sliko Prešernove zibelke, ki stoji še v nekdanji njegovi rojstni hiši.

Objavljamo tudi sonet "Vrba", ki ga je uvrstil Prešeren med sonete nesreče.

Pod najvišjim vrhom v Karavankah -Stolom- v občini Breznici je rojstna vas Prešernova. Tu stoji brezniška podružnica, cerkev sv. Marka, Ribičeva hiša, v kateri je bil rojen, je prva za to cerkveno.

Vsebina soneta je umljiva. Pesnik toži po izgubljeni rodbinski in živiljski sreči na vasi. Pesnikova sestra Lenka je povedala, da je oče Simen Prešeren raket, ko je prebral sonet: "Glejte no, nisem mislil, da bi bil France raje doma kot drugod."

Jani Gruđen:

Kako je naš ata uporabil dopust

Mnogo, mnogo govoričenja je bilo pri naši hiši, (nimamo še svoje stanujemo pri Intiharjevih.) kdo bo šel na romanje v Lemont.

Stara mama se že že odločila, da bo šla, mamica pa je ugibala, ali bi ostala doma. Jaz bi ji bil že kmalu prinesel ivanjščico, da bi ji trgjal cvetne liste ter vprašal? - da? - ne? No - in ker je šla gospa Skorjančeva, se je odločila še noja mamica, da gre.

Obedve s staro mamo sta se peljali s stricem Kovačem in s teto, to je oni gospod, ki je pisal o njem naš France, da je bil pilot, o romana učitelj pilotske šole v Jugoslaviji.

Kakšne priprave so bile!! Pripravitelj je bilo treba hrano za dom in za pot.

Ata, bratec, sestra in jaz smo ostali doma. Mamica je svetovala, kaj naj skuhamo.

Z atom pa sva bila preveč obložena z delom, zato tudi kuhati nisva hotela. Ves ta čas smo jedli mrazla jedila. Ata je hotel v času svojega dopusta pripraviti stari mami in mamiči veselje, zato je hotel pleskati stanovanje.

To je naša mama pogledala, ko je stopila v hišo. Najbolj pa se je začudila, ko je odprla ledenico in je bilo notri še vse, kar nama je pripravila za kuno. Nekaj dni pred odhodom me je mama učila kuhati, pa nisem hotel. Ata je pridno belil, jaz sem mu pa pomagal. Ra tudi sami sebe smo prepleskali. France in Mojca sta se kar naprej igrala z barvo. Mama je šla v kopalnico in zagledala našo obleko vso belo in modro. Razjezila se je močno. Čež nekaj dni se je nevihta polegla, pa je spet zagrmelo. Ko je mama namakala obleko, se je jezila pri vsakem kosu, ter kazala stari mami.

Kaj pa naš ata? V kotu je sedel in gledal, pa še nekam mirno je požiral vse očitke. Edina njegova izjava ob koncu nevihte je bila: Od tega dne naprej ne bom nikdar več porabil svojega dopusta za pleskanje, če bom moral paziti še na otroke". Takrat se je mama umirila.

FRANCE MEDVED

NA POTOVANJU

Prvič v Ameriki na daljšem potovanju! Kam neki?-

V Lemont na romanje k naši Mariji Pomagaj.-

Tudi pri nas je bilo mnogo razgovaranja o tem. Vsi bi bili radi šli: brat Albin, sestra Mača. Ata in mana sta bila tudi namenjena. Pa je prišel ta presneti štrajk, a odnehali nismo.

Mnogo naših novih Amerikancev se je odločilo, da potujejo z avtomobili. Pa vsi še niso imeli voznega dovoljenja. Proti koncu šolskega leta sem hotel, da bi napravil v šoli izpit za vozarjenje, kar se mi je tudi posrečilo.

Juni! o kom bom šel - je bila zdaj moja druga skrb. Pa se je oglasil nekega dne naš dobri prijatelj Andrej Pučko in vprašal starše, ali bi smel iti jaz z njim v Lemont, ker on še ni imel dovoljenja za vožnjo. Dovolili so in v mislih sem že sedel za vozilom.

Šment! Pa je bil Andrej klican na Virginijo k izpitu, ki ga je tudi hitro napravil.

Kaj bo pa z mano? Računal sem nanjegovo možato besedo, ki jo je res držal. Z njim je potoval še Jože Paternáš in Kosrov Marijan. Dva od Zvona sva že in ker je bil še en prostor prazen, je povabil g. učlo še

naše slovensko gospodično učiteljico, ki se je rada odzvala.

Večer pred odhodom sem šel h Kosemovim, kjer sem prenoči. Na vse zgodaj nas je že poklical Andrej in ob poldrugi uri ponoči smo odpotovali.

"Ovet križ božji," je rekla gospodična učiteljica in smo se odpeljali.

"Stab" zvana zadaj, Andrej z Jožetom spredaj.

Mislili smo, da bo cesta prazna, a je bila vedno zasedena, saj je bilo jutro 4. julija. Po najkrajši poti smo mahnilo proti Duluthu.

Na nebu se je svitalo, da smo že lahko opazovali lepe pokrajine.-

Prvi petek v mesecu je. Radi bi šli k sv. maši in sv. obh. Andrej! Glej, da boš ustavil v kakem večjem kraju, da bomo šli v cerkev", smo mu rekli.-

"Oldsmobile" je brzel naglo in ko smo prišli do neke vode, je ustavil, da smo zadihali sveži jutranji zrak.

"Poglejte krastačo!" je poklical Andrej in res smo zagledali precej veliko krastačo, ki je nekaj časa plavala pod vodo, pa spet prišla na površje po zrak.

"Zdaj pa ustavite v kaki večji naselbini", je rekla gospodična.

Prišli smo v Bollmer in zagledali veliko cerkev, poleg nje katoliško šolo. Neki možje sedel pred cerkvijo in čakal, da se bo cerkev odprla. Šel je gledat, če je g. župnik že vstal. Ker je bilo še vse paprto, je šel trkat na samostaska vrata. Tu nam je povedala prijazna redovnica, da bo sv. obhajilo šele ob 7 uri. Mislili smo, da je v Wisconsinu ura pomaknjena naprej, zato smo že hoteli počakati, a redovnica je povedala, da je to šele v državi Illinois, tu je pa ura šele šest.

Chippewa Falls "-zagledamo od daleč. Prijazno mesto. Takoj začnemo iskati cerkev. Na visokem hribu zagledamo zvonik, takoj zavije naš voznik avto proti vrhu. Kakšen razgled! Pa zanj zdaj ni bilo časa.

Zagledali smo duhovnika, ki je stopal proti cerkvi, mi vsi za njim. Kraluše začela sv. maša. Velika, lepa cerkev je bila in ljudje so se vedli zelo lepo. *Na žalost moram povedati, da tu v Ameriki vsakdo, ki pride v cerkev, počasti najprej Sv. Rešnje Telo. Vsakdo poklekne, odmoli, nato šele sede in orazuje.*

Sv. maša se je pričela, nato sv. obhajilo. Ogledali smo še malo naokrog in odšli. Zunaj cerkve je prijazna votlina lurške Materé božje z Bernardko. Tam smo še poklekneli, nato pa sedli v lopo in zajtrkovali, kar smo prinesli s seboj. Ogledali smo si pri mestu krasne slapove, pili kavo in veseli odpotovali naprej.

Mnogo, mnogo lepega smo videli na poti. Avto je brzel, peljali smo se skozi "Wisconsin Wells", kjer po reki plovejo ladje, polne ljudi, ki opazujejo Indijanske pokrajine. - "Vaš Fréderik Baraga je misijonaril med Indijanci, pa takrat niso bila pota za avtomobilski promet, temveč je hodil peš skozi temne gozdove. On je bil na lovu za dušami in se je ves žrtvoval zanje.

Od tam naprej smo hiteli proti cilju, spotoma pa si ogledovali lepe pokrajine, povsod dobre ceste, lepo urejene hiše, skrbno urejeni vrtovi. Pô mestih lepi drevoredi.-

Ker je bilo napovedanih za ta dan mnogo nesreč, smo jih nekaj tudi sami videli, smrtne pa -hvala bogunobene.

"Računali smo, da bomo okrog 9. ure v Lemontu.

Mračilo se je že, ko je katernostov Jože napovedal, "Še 50 milj!" Z zemljvidom v roki je napovedoval, kaj pride zdaj in naenkrat smo bili v Jolietu. Tu smo se spustili v nižino, mesto Lemont je prišlo.

"Zdaj pa le glejte", je rekel g. Andrej in kmalu smo zagledali samostan, nato pa zavili proti vrhu k romarskemu domu.*

Zdaj so prišli, kje ste bili tako dolgo, mislili smo, da se vam je kaj pripetilo" in tako podobno so vsi znanci hiteli spraševat.-

Ker vsakdo izmed nas nima prilike za večkratno potovanje, smo hoteli izrabiti to lepo priliko. V romarskem domu nam je prijazen in skrbni pater Gracijan takoj odkazal prenočišča, nato pa smo poiskali še nekaj zaancev in odšli počivat.

Lemont! Tu smo se počutili domači, poslušali prijatelje, anance v našem milem katernem jeziku. tu smo spet govorili z našim škofom, slišali njegovo lepo pridigo, pozdravili smo se s patron Odilbom, p. Bazilij pa mi je pokazal vse skrivnosti v tiskarni Ave Marije. "Oživeli smo lepo procesijo z lučami, procesijo sv. Bešnjega Telesa in takrat smo se zamislili v lepe čase, ki smo jih doživljali doma in v taborišču.

Posebno se mi je vtisnila v spomin lepa duhovna igra o Teofilu.- Nič se ne čudim, če naši stari naseljenci radi poromajo v kraje, ki jih spominjajo na dom, nanašé lepe običaje.

Fovedati moram pa še to, da mi ni bilo treba vso pot tja in nazaj prav nič voziti, vse je opravil Andrej sam.

Nazaj grede smo šli čez Milwaukee, poromali^{SNO}na znameniti Holy Hill, kjer je maševal g. Dolšina in kamor naš je napotila prijazna Mrs. Kristina Kolar, ki nas je zvečer vse pogostila. Iskrena hvala v imenu vseh!-

V Duluthu nas je čakal naš avto. Starši, ki so se tudi peljali^{in tu sem sedel za volano} in tu sem sedel za vozilo ter pripeljal vse srečno domov.

Prihodnje dni smo pravili našemu p. Rafaelu, kaj vse smo doživeli in kako je bilo v Lemontu.

Jože Škorjanec

V ŽIVALSKEM VRTU

Kakš smo se razveselili otroci, ko nas je nekega dne povabil g. Kuntara na avto, da nas bo popeljal v Živalski vrt v Duluth. Na tihem povem tole: G. je obljubil mojemu atku, da nas bo peljal, če bo napravil izpit za vozarjenje. Moram roči, da je bil tudi mož beseda.

Vsa naša družinica je šla, povabil je še g. Seška. Bratcu Marijanu in sestrici Milici je bilo po poti slabo, a smo vendar srečno prišli v Duluth.

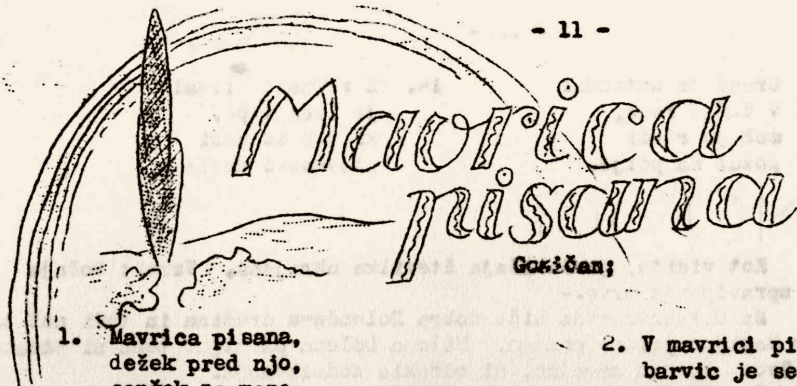
Ko smo si malo ogledali mesto, je mama poskrbela za malo južino. Otroci smo se z g. Kuntaro vozili z majhnim vlakom, g. Sešek pa je plačal vožnjo s čolni, naš ata pa vožnjo z aeroplani.

Nato pa v živalski vrt. Za živali se zelo zanimam, videl sem slona, leva, tigra, medvede, opice, miške, belega medveda, ribe, domače in divje govedo, paze, lisice, veverice, konja in še mnogo drugih živali, ki ne žive tu. Nakatere opice so bile iz Afrike. Res sem bil vesel.

Potem smo obiskali še g. Dolšina, Majheničeve, saj sva z Ernjem prijatelja. Od tu smo šli pa domov.

Ta izlet štojem med one, ki so se mi dobro vtisnili v spomin, želim si še kdaj kaj takega videti, pri učenju v šoli mi bo zelo pomagalo. Gospod Kuntara, lepa hvala za veselje, ki ste nam ga pripravili!

Uprava Minn. Zvona vabi, da napiše naša slov. mladina, kaj je doživela lepega o počitnicah. Predramite se iz počitniškega spanja!

1. Mavrica pisana,
dežek pred njo,
sonček za mano
pa dolgo ne bo.
2. V mavrici pisani
barvic je sedem;
Daj mi, o Bogec,
da si jih odnesem.
3. Z rožasto slikal bi
zoro žarečo,
rože dišeče
in zarjo gorečo.
4. Z rdečo popisal rad
b'žitno polje;
oranž pa natresel
bi deci v roke.
5. Zlatic si nasul bi
rumenih na trato,
zeleno pa mešal
bi s modro bogato.
6. Smaragde posul bi
prek morske ravni
in z modro safirje
v jezerca bi tri.
7. Vijolično rabil
v gorah bi vsak dan;
v dolinah razsul bi
prelepi žafran.
8. Bogec pa mavrice
svoje ne da;
vse je on barve
porabil že sam..
9. Z vijolično slikal je
naše gore,
modro nasul je,
v jezerca lepe.
10. Zeleno je z modro
že zmešal kar sam,
z njo pa poslikal
prelepi jadrnan.
11. Z zeleno obdal je
naše gorice,
polja in travnike,
naše vasice.
12. Z rumeno okrasil je
naše livade,
potoke in jase
pa cvetne nasade.

13. Oranž je natresel
v dečje roke,
mak je rdeči
posul na polje.

14. Z rožnato slikal
je lica lepe,
ki jih le nosi
slovensko dekle

NOVICE

Kot vidite, je današnja številka okrnjena, Vzrok: košnja in spravljanje mrve.-

Na Gilbertu zida hišo dobra Dolenčeva družina in tudi naš tipkar Marijan pridno pomaga. Milena Dolenc pa kljub temu ni pozabila na Zvon in kot navadno, ni odrekla sodelovanja.

Ta mesec je odpadel misijonski kotiček. N ašemu požrtvovalnemu g. patru v Indijo pošiljamo pismo in ko ga bo prebral, nas bo rad opravičil.

Ali veste da bi bil naš pesnik Bine kmalu utonil? - S p. Rafaelom in s svojim bratom Francitom se je šel kopat. Bine ne zna plavati in to pot ni vzel varovalne naprave. Hitro ga je zgrabil g. pater in odplaval z njim k bregu.- Hvala Bogu!

Štirje medvedje so se lepo priklatili v našo bližino, sa borovčami stikajo, ki jih pa letos ni.-

N a Gilbertu je umrl prijatelj našega Zvona, brat naše urednice in slov. učiteljice- L. Verbič - Naši novi Amerikanci- Slovenci o so mu po rožnem vencu zvečer lepo zapeli; "Vigred se povrne" in "Pomladi vše se veseli!" Ljubil je domovino, kjer mu je tekla zibelka in večkrat rekel: "Prelepa je cerkev Matere božje, a še lepši je njen glasen zvon. Če Bog da, še slišal g' bom."

Po hudem trpljenju naj mu b' ljubi Bog milostliv!

Minnesotski Zvon izdaja slov. mladina na Gilbertu in Pinevillu s pomočjo slov. mladine v Združenih Državah
Ureja in razmnožuje: Franci Medved
Tipka : Marjan Kosem

